

NEZAPOMENEME!

Jak přicházela svoboda v okrese Praha-východ

NIC NEBUDE ZAPOMENUTO!
NIKDO NEBUDE ZAPOMENUT!

2020

Památník v Sedlčáncích

Čelákovice - Záluží památník Rudé armády v parku

V Říčanech před Památníkem rudoarmějce

NEZAPOMENEME!

Úvodem

Dnešní území okresu Praha-východ ustálené z roku 1997 se vyvíjelo z „potřeb“ uceleného řešení územního rozvoje hlavního města Prahy. To vycházelo už z období první republiky a druhé světové války (*politický okres Karlín či Žižkov*) a následně z poválečného vývoje politické správy a řízení Československa, zejména různosti forem krajského uspořádání.

Středočeský kraj byl vždy pro hlavní město průmyslovým a zemědělským zázemím, již z období první republiky, přes šest let říšského protektorátu, až po období poválečné obnovy a následného budování lidově demokratického zřízení.

Dosažená ekonomická výkonnost průmyslu, zemědělství i služeb byla ukončena a zásadně změněna po majetkovém převratu v roce 1989. Zmizely i dříve fungující soukromé firmy (*sice po roce 1948 znárodněné, ale na výrobní tradice navazující*). Zmizela téměř polovina zemědělské orné půdy (*dříve užívané k „sedlačině“ a po kolektivizaci k intenzivní zemědělské výrobě včetně zpracovatelského využití dosažené produkce*).

Zmizely nově vzniklé průmyslové závody, výzkumné ústavy i obslužné podniky služeb pro obyvatele měst i obcí.

Zánik půdního fondu zároveň vytlačil i živočišnou výrobu a tím i zpracovatelský potravinářský průmysl a část služeb. V obcích a ve městech se roz-

šiřovala bytová výstavba, nesystémově a tedy „jinak“ byla řešena místní vybavenost bez ohledu a návaznosti na výstavbu skladových objektů Praze dostupných a rozšiřujícího se vlivu obchodních řetězců.

Přesto dokladem historie a tradice zůstávají místa s pomníky a hroby, které rozhodné situace a historické mezníky dokládají pro všechny generace. Nejsou to pouze památníky obětím z období první světové války, které se týkají snad každého místa a jsou spojována ze založením Československa v roce 1918.

Dnešní „přípražské pohraničí“ na pravobřežní straně Vltavy je složeno z částí bývalých politických okresů Praha-sever, Říčany, Kralupy nad Vltavou, Mělník, Brandýs nad Labem, Mladá Boleslav, Český Brod, Praha-jih a Benešov. Jiné části – zejména na severu – přešly do „Velké Prahy“ (*Letňany, Čakovice, Kbely, Vinohrady, atd.*).

Naším okresem prochází všechny dopravní cesty spojující Prahu a naše území je „nocleárnou“ pracovní síly hlavního města. Všechny přírodní lokality tak nadále poskytují místním obyvatelům i Pražanům prostor pro oddych (*v chatových a turistických oblastech, které se postupně mění na „bytové“*) a rekreaci.

Skladba obyvatelstva se rozšířila a z více než jedné třetiny změnila. Sociálně i národnostně. Demografický vývoj tak ovlivnil (*dříve pouze v sídlištích, dnes i na vesnicích*) veřejný i společenský život jednotlivých míst.

Památníky a hroby rudoarmějců

Básník Vítězslav Nezval přesně vyjádřil citění Čechů na příjezd zejména Rudé armády: „**Přišli včas, jak legendární vojska z dávných kronik.**“ Víтали jsme je, vzdávali čest a úctu. Jak těžko bylo skutečným hrdinům umírat na samém konci války a přinášené svobody: „**Přišli jsme až k Vám. Vrátili jsme zpět svobodu. Žijte lidé. Žijte dobře. Vždyť za Váš život jsme kdysi bojovali a umírali.**“ Tank, který symbolizoval příjezd Rudé armády - osvoboditelky do Prahy v roce 1945, neměl být ani nabarven, ani odstraněn.

České přísloví nás nabádá: „**Hněv je špatný rádce!**“

Není náhodné, že v ruštině je slovo *svět* a slovo *mír* vyjádřeno totožně.

PROTO BDĚME!

Brandýs nad Labem

Tanky 69. gardové mechanizované brigády pod velením plk. I. S. Vaganova dostaly za úkol obsadit 10. května přechody přes Labe v prostoru Brandýsa, porazit zbytky do zajetí prchajících fašistických jednotek a nepřipustit jejich proniknutí na západ přes Labe ku Praze. Rudoarmějci beze zbytku úkol splnili a mnozí z nich se tak konce války nedožili, protože padli za naši svobodu. To dokládají památníky na hřbitově v Brandýse nad Labem a ve Staré Boleslavi.

Čelákovice

Záluží a Sedlčánky. Každoročně na pamětních místech města uctíváme památku obětí druhé světové války a osvobozovacích bojů, zejména rudoarmějců. Dokládají to památníky v parku u Labe

v Čelákovících, na náměstí v Sedlčánkách a v parku Rudé armády v Záluží s nápisem: „**Nás osvobodila Rudá armáda**“.

Klecany

Od 6. května klecanská posádka Wehrmachtu ničí na polním letišti vše co může, s cílem neponechat nic v pořádku ani k budoucímu užívání. Je vyklizen i zámek, kde byla škola Hitlerjugen. Z vojenských skladů v lesích na Beckově je vše odváženo na Prahu.

K otevřeným akcím dochází i v okolních obcích a místním odbojem je vše podřízeno strážní službě a na pomoc Praze přes Řež a Roztoky. Ve středu 9. května již brzo ráno přijela skupina rudoarmějců-radiotechniků a k poledni i hlavní voj. Přesto v tu dobu dopoledne byl na hlídce postranních silnic zastřelen pan Josef Jech zbylými utíkájícími Němci. Mírový život začal až počátkem června a to 11. června otevřením školy. Pravidelná docházka tak začala po půlroční přestávce.

Od roku 1946 je na hřbitově pomník a společný hrob šesti rudoarmějců, kteří padli v posledních dnech války v našem okolí. Je to poděkování hrdinům, kteří přinesli i k nám svobodu a mír.

Odolena Voda

Za odbojovou činnost byli dva občané odsouzeni a v Osvětimi popraveni již v roce 1943. Na podzim roku 1944 začali nacisté stavět v polích mezi obcemi Odolena Voda, Máslovice a Vodochody betonovou rozjezdovou plochu pro vojenská bojová letadla. Na toto „pracoviště“ nahnali italské zajatce, kteří se počátkem května zapojili do bojů s nacisty a 6. května jich i šest padlo. V listopadu 1953 byli převezeni domů do Itálie. V březnu 1945 nacisté obcí hnali na pochodu smrti vězně z koncentračního tábora směrem na Kralupy a Mělník. Vězňové byli vyčerpáni namáhavým pochodem

a obyvatelé Odolena Vody i přes přísný zákaz jim přinášeli jídlo. Při bojích 6. a 7. května s ustupujícími nacisty ku Praze padlo 15 revolucionářů, kteří mají památník na místním hřbitově. V poli směrem k Mělníku – Bílý kříž - stojí památníček s rudou hvězdou a s nápisem: **„Zde 7. 5. 1945 padl P. D. Lysický – SSSR“.**

Od severu pak už ve středu 9. 5. přijeli další rudoarmějci. Na jejich počest a na přátelství se Sovětským svazem před budovou obecního úřadu je památník a v růžovém kameni jsou vyryty srp a kladivo a nápis: **„Přátelství v krvi společně zocelené a v práci utvrzené, to je naše spojení se Sovětským svazem. Na věčnou slávu a čest Rudé armádě.“**

Říčany u Prahy

Hrály významnou úlohu jako důležitý bod na cestě z jihovýchodu k hlavnímu městu. A to nejen po silnicích, ale i na železnici. Město leželo mezi výcvikovým střediskem SS na Neveklovsku a Sedlčansku a Prahou. Proto v okolí dráhy došlo i k tuhým bojům mezi okupanty a místním odbojem, chcete-li, mezi povstalci. Jako pomoc Praze např. poslali zadržený německý lazaretní vlak s připojeným protiletectvým flakem a množství dal-

ších zbraní. Největším nebezpečím byla posádka SS ve Stránčicích. Po bojích na Vojkově byl dojedнан mírový průjezd Wehrmachtu přes Říčany nikoliv na Prahu, ale směrem na zbraslavský most a dále do amerického zajetí. Do příchodu Rudé armády dne 9. května v podvečer bylo v Říčanech soustředěno na 8 000 německých zajatců (*na dnešním ragbyovém hřišti*) a přes silnici na fotbalovém hřišti byl zřízen i druhý zajatecký tábor pro vlasovce. Další „provoz“ obou táborů pak zajišťovali rudoarmějci.

Na zeď radnice se v poválečném období mohly zpět vrátit Plastika tří legionářů i desky se jmény padlých v první světové válce. K tomu byly připojeny desky se jmény obětí druhé světové války. V parku - tehdy na okraji města - byla zpětně vztyčena socha Antonína Švehly. Socha rudoarmějce, pomníky vojákům Rudé armády a obětem transportu smrti mají od 6. 11. 1971 důstojné místo na místním hřbitově, kde jsou i hroby sedmi padlých rudoarmějců, kteří osvobozovali Říčany a jeho okolí. Sem každoročně na Den vítězství chodí občané s úctou vzpomenout své osvoboditele.

Mirošovice

Z místní kroniky: Po dráze dnem i nocí projíždějí dlouhé transporty nacistických vojáků, aut a vojenského materiálu. Celé kolony projíždí obcí směrem k Benešovu a k Velkým Popovicím. Kromě Němců jsou to také Maďaři v německých službách a další „národní hosté“ táhnoucí i okolními obcemi od ruské fronty na západ. V říčanském, čerčanském a benešov-

ském nádraží stojí anglickými bojovými letadly prostřílené lokomotivy. Nacisté si ale ještě troufají a od 5. do 8. května probíhají boje u Mnichovic, Stránčic, Popovic i u státní silnice Benešov – Praha a na železnici V koordinaci s partyzány je vše podřízeno i na pomoc Praze a v očekávání příjezdu Rudé armády. Ta už 10. května v 11 hodin – spojky na motocyklech – projíždí obcí, po poledni pak jezdci na koních. Následně je vystřídaly vojenské vozy v celých kolonách. Tak je tomu 11. května a další dny. Nic po nás nechtějí a poměr mezi nimi a našimi občany je velmi srdečný, až vřelý. Na rozkaz velitele se všichni stěhují do okolních lesů, včetně koní. Počátkem června 1945 se Rudá armáda stěhuje z lesů a začínají odjíždět do svých domovů. Mnozí z nich ani své rodiny a děti nenašli, a tak zůstanou opuštěni. Když odjížděli naši slovanští bratři, nemálo bylo těch, jejichž oko nebylo zroseno.

Jaký je rub dnešní „svobody“?

Dovolujeme si parafrázovat:

**Jak legendární vojska
z dávných kronik
přijeli spasit naši zem.**

**Zpívali písně u harmonik,
teď po nich ani nevzdechnem!
Co krve pro nás prolili,
co jejich hrobů známe...**

**A teď ve zlém na ně vzpomínáme.
Jestlipak ten, kdo rychle soudí,
dal by jak oni život v sázku
– za zemi téměř neznámou,
kreslenou na obrázku.**

Proto nezapomeňte!

Bilance druhé světové války

Je strašlivá! Zahynulo v ní přes 50 milionů lidí!
Zastav se a poslouvej. Postůj klidně a pokloň se.
Slyšíš? Země se chvěje. Tep jejího srdce bije na poplach...
Už nikdy ne! Spálená země, rozbořené domy, mrtvé děti...
Už nikdy více zabíjení, vraždění, válku!
Zastav se a poslouvej. To nařiká matka země.

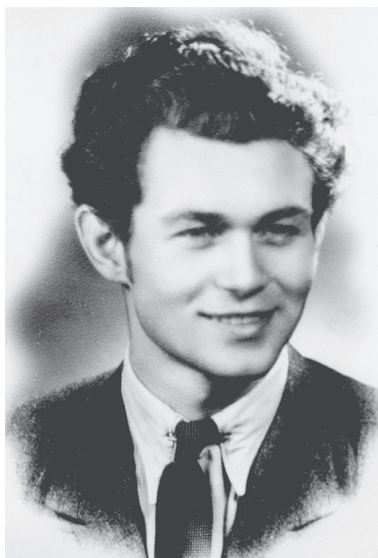
Památníky a hroby

Čelákovice
– pamětní
deska strážmistra
Jaroslava Hon-
zátka, zavraždě-
ného teroristy
bratry Mašíny na
policejní služeb-
ně dne 28. září
1951.

Zápy – hrob
strm. Jarosla-
va Honzátka
(*na hřbitově*).

Nehvizdy
– pomník skupi-
ně Anthropiod
(*Josef Gabčík
a Jan Kubiš*) – seskok z Londýna na
přelomu roku 1941-1942 s násled-
kem účasti na atentátu (27. 5. 1942)
na říšského protektora Reinharda
Heydricha v Praze 8 v Kobyliské
zatáčce – na Bulovce.

Přezletice – hrob tří rudoarmějců.

Babice – na okraji
lesa nedaleko obce byl
v roce 1947 postaven
památník, připomína-
jící pobyt vojáků Rudé
armády pod velením
generála Jeremenka
v květnu 1945.

Struhařov – památník
Rudé armády (*u hřiště*).

Strančice – pomník
Sergeje Suchonova
a Jana Pukance.

Vyžlovka – památník
konce druhé světové
války.

Klokočná – pamětní
deska neznámého vojína RA.

Všestary – pomníček obětím Květ-
nové revoluce – U trati na Jedlovci
(*chybí pamětní deska*).

Řež u Prahy – pomník Josefu
Štěpančíkovi – padl v květnu 1945
u cesty z Řeže do Husince.

Související mementa

Letňany - osvobozující cesta i polské armády v sestavě rudoarmějců.

Na jaře 1945 dostali Poláci rozkaz, aby v rámci Pražské operace podpořili postup Rudé armády do Čech a následně i na Prahu. Dne 8. května 1945 2. armáda vstoupila na československé území a v severovýchodních Čechách svedla boje se zbytky německých jednotek, jejichž odpor rychle slábl. Jednotka generála Karola Świerczewského dosáhla 11. května 1945 ze směru od Mělníka prostoru mezi Ďáblicemi a Čakovicemi, kde zakončila po boku Sovětské armády bojovou cestu při osvobozování Československa.

Byla zde však i polská „Svatokřížská brigáda“. Obdobně jako „vlasovci“ to byla jednotka části polského nacionalistického odboje. Vojáci věřili, že po válce vypukne nový konflikt mezi Západem a Sovětským svazem, který přinese Polsku, kde již od roku 1944 vládli komunisté, „jinou svobodu“. Němci chtěli tyto vojáky nasadit již na východní frontě, ale k tomu již nedošlo. Poláci se dohodli s Němci, že projdou jejich zázemím (*ovládaný téměř milionovou Schörnerovou armádou*) přes protektorát Čechy a Morava k Američanům. Přes Východní Čechy se tak dostali až do Staré Boleslavi. Tady se stočili na Moravu a z obce Pečky u Kolína se po železnici přesunuli do Brna a odtud pěšky táhli na Plzeň. U Holýšova na Domažlicku obsadili několik vesnic a v samotném Holýšově osvobodili ženský koncentrák. Američané sem přijeli až 6. května 1945 (*viz Dům dějin Holýšovska, pan Josef Hais*). Pak pod americkou ochranou byli vojáci této polské jednotky přesunuti do Bavorska, kde sloužili ve strážných oddílech. Věděli, že návrat do Polska by pro ně „asi znamenal smrt“. Proč asi?

Praha – 14. únor 1945 – americké bombardování vnitřní Prahy (*Emauzy, Vinohrady*) a následně pak v březnu a dubnu další bombardování průmyslových center Prahy, ale i dalších míst v jejím okolí (*Kralupy nad Vltavou, Neratovice, Beroun, Kladno, Kolín ale i Litvínov, Brno, Klatovy, Plzeň atd.*). Že by vždy šlo o „omyl za Drážďany?“ Bylo hodně obětí i na civilním obyvatelstvu, ale snad žádné na seskupení rozmístěných německých vojsk, zejména složek SS.

Emauzský klášter dnes a před 75. lety

Proto pro paměť a pro zajímavost

10. června 1942

- byla německými nacisty vypálena obec Lidice na Kladensku a dokonale srovnána se zemí a veškeré místní obyvatelstvo popraveno nebo odsunuto do koncentračních táborů. Celkový počet obětí - 340 (192 mužů, 60 žen a 88 dětí).

24. června 1942

- dva týdny po vyhlazení Lidic byla vypálena a její obyvatelé zavražděni nacisty - obec **Ležáky** na Chrudimsku.

4. až 11. února 1945

- proběhla na Jaltě konference, kde si Sovětský svaz, Spojené státy a Velké Británie rozdělili sféry vlivu po vítězství nad Německem. Tam také bylo rozhodnuto, že Československo bude spadat do sféry Sovětského svazu.

13. až 15. února 1945

- USA a Velká Británie takřka srovnaly se zemí Drážďany!

14. února 1945

- sestava 60 amerických bombardérů útočí na bezbrannou Prahu – nikoliv na průmyslové centrum či vojenské cíle, ale na civilní osídlení!

Jaká je pravda o leteckém bombardování v prostoru Mělník – Mladá Boleslav

Počátkem měsíce května, tedy v samém konci války, letadly bez výsostných znaků? Zdroje se stále neshodují, zda to byly pouze německé bombardéry, a stíhačky sovětské či

americké, ale škody vznikly na majetku a tedy na průmyslových objektech a i na civilech. V tomto prostoru právě působila partyzánská skupina „Národní mstitel“, ale ta letadla neměla. Pravdou ale je, že za útok českých partyzánů na německý autobus byly jednotkou ustupujícího wehrmachtu dne 8. května 1945 vypáleny a vyrabovány Konětopy u Mělníka (*dnes Praha - východ*). A padlí nebyly pouze zde. Např. po bojích 7. května byli mrtví v nedaleké Radouni u Mělnického Vtelna.

Jaká je pravda o Vlasovcích i na levém břehu Vltavy?

Případ zastupitelstva v Řeporyjích varuje. Viz trestní oznámení J. Vyvadila ... z 10. 1. 2020. Samotné trestní oznámení obsahuje nejen výčet toho, co starosta Řeporyj Pavel Novotný v poslední době předvedl (*vystoupení v pořadu ruské televize dne 30. 11. 2019 a následně 15. 12. 2019 dalšími vyhrůžkami, podporou výstavby památníku ROA - vlasovců, atd.*), ale obsahuje i brutální historický popis tragédie z dubna 1945, která se odehrála v obci Zákoř na Olomoucku za účasti Gestapa společně s oddílem Vlasovců (*prapor 574 a nikoliv nyní užívaných „ruských kozáků“*). Ruská osvobozenecká armáda, vytvořena ze zajatců Rudé armády, (*a ani její nepatrná část svým zapojením do Pražského povstání nemůže změnit její pronacistický kolaborační charakter*) se po dobu své existence dobrovolně podílela na válečných zločinech např. i na likvidaci varšavského ghetta!

Vždyť „Vlasovci“ vznikaly již na sklonku roku 1943 z různých skupin profašistických dobrovolníků a kolaborantů, dokonce v rámci Waffen SS, složené z obyvatel bývalého Sovětského svazu a následně ze zajatců Rudé armády a spadali přímo pod velení SS. Jejich akce byly s nimi koordinovány včetně útěku do zajetí k Američanům. Z toho lze „vyjmout“ pouze část z nich, kteří ve dvou až třech dnech účinně podpořili Pražské povstání *(asi 300 jich padlo v bojích v Praze 4 a asi 600 dalších, usilujících o statut válečného zajatce, bylo Američany odmítnuto a skončilo v gulazích nebo bylo po vojenském soudu popraveno)* a následoval úprk raději do zajetí před příchodem Rudé armády.

Bohužel přečin hanobení národa, rasy, etnické či jiné skupiny osob (§ 355 odst. 1, 2 trestního zákoníku) má již v „beztrestnosti“ opakované pokračování u starosty Městské části Praha 6 s jeho pokusy o odstranění pomníku maršála I. S. Koněva. Zprvu znevažování a hanobení osobnosti a dne 2. dubna 2020 odstranění bronzové sochy z podstavce na náměstí Interbrigády. To vše v předvečer 75. výročí osvobození a vítězství nad fašismem a současného nouzového stavu. Tento nehorázný, amorální a podlý čin odsuzujeme a před potomky nechceme ztratit svoji tvář. Proto studujeme zdroje a pro historickou pravdu je i strážlivě a objektivně hodnotíme.

* * *

Sochu maršála Koněva v Praze budeme nadále chránit jako symbol díků hrdinům. Nadále budeme usilovat o důstojné místo pro umístění sochy

našemu prezidentu generálu Ludvíku Svobodovi v Praze přesto, že ctíme Hroznatín, Kroměříž či Svidník.

Proč ještě 2. května 1945 na přímý rozkaz K. H. Franka bylo v Malé pevnosti Terezín popraveno 51 odbojových pracovníků, zejména členů skupiny „Předvoj“? A to polovině z nich nebylo ani 30 let! Mezi nimi byl i Evžen Šesták z Klecan.

Panenské Břežany

Oba zámky krátce po vzniku Protektorátu Čechy a Morava byly zabrány německou okupační správou. Horní se stal sídlem státního tajemníka Karla H. Franka a v dolním sídlil s rodinou a svojí ochrankou zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich. Dnes je zde v péči Středočeského kraje muzeum s Památníkem národního útlaku a odboje. Moderní interaktivní expozice s názvem „Zločin a trest“ připomíná hrůzy nacistické okupace českých zemí. Nastiňuje nejen souvislosti vzniku první Československé republiky, ale i důvody jejího rozpadu a vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava. Seznamuje návštěvníka s německou okupační politikou a formování domácího a zahraničního odboje s velkým důrazem na operaci Anthropoid a následné represe vůči českému obyvatelstvu. Expozice je zakončena „potrestáním“ válečných zločinců.

Po druhé světové válce v Panenských Břežanech nežil lid již jen v podzámčí, ale občané svou vlastní silou otevřeli těžce okovaná vrata do zámku a začali vládnout sami. Mezi nemajetné domkáře rozdělili

třešňový sad. Na počest osvobození naší vlasti v lese nad hrobem postavili mramorový pomník s hvězdou a s nápisem: „Neznámému Rudarmějci – květen 1945“. Ctíme dostatečně tento symbol obětí?

Říčany u Prahy

„Pravda o jednom školním výletě“ – vyšla i publikace NR KČP a další v kni-

ze Fr. Šádka **„Můj život vojenský“**. Stalo se 22. května 1978 v prostoru Pomezí u Chebu, kde byl teroristy bratranci Barešovými přepaden a unesen autobus se 40 studenty Říčanského gymnázia.

Jejich záměr překazili naši pohraničníci úspěšným zásahem. Bohužel však se smrtí řidiče pana Nováka, který má na místě důstojný památník.

Závěrem

Zatímco potomci těch, co v poslední světové válce bojovali a umírali za naše právo na život, dnes nesou fotografie svých rodičů a prarodičů v početných průvodech Nesmrtelného pluku, plánují obchodníci se smrtí asi další světovou válku. Předválečná propaganda spočívající v šíření nenávisti k Sovětskému svazu a k Rusům, deformuje i dnes naše myšlení obavami z ruské agrese. Když se však podíváme na mapu zachycující rozmístění vojenských základem ve světě, pochopíme, kdo a koho obkličuje a ohrožuje.

Z příslušné slovní zásoby již v roce 60. výročí znovuzrození Československé republiky úplně vypadl termín „bezpodmínečné kapitulace Německa“ (*unconditional suzerend*), což byl válečný cíl USA a Velké Británie, vytyčen na schůzce v Casablance (27. ledna 1943) a následně potvrzen na konferencích Velké trojky v Teheránu a na Jaltě a posléze petrifikován v dokumentech o bezpodmínečné kapitulaci německých ozbrojených sil z Remeše a Berlína 7. a 8. května 1945. Konce války v Evropě bylo přece dosaženo až po drtivé porážce německého militarizmu. Teprve po této primární podmínce následovala politickoekonomická i občanská řešení poválečného uspořádání Německa (rozhodnutí Postupimské konference, statut Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku apod.) Pro současnou politickou rétoriku některých zemí a rádoby historiků jsou záměny pojmů „konce války“, „Dne vítězství v Evropě“ či „bezpodmínečná kapitulace Německa“ vítané zaretušování historické odpovědnosti za válku a utlumení rozdílu mezi agresorem a obětí.

Rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 19. září 2019 ruší starý názor, že druhá světová válka vznikla jako důsledek rozpínavosti a dobyvačných choutek nacistického Německa a stanoví zcela nový, podle něhož byl příčinou války a vůbec průvodcem všeho pozdějšího zla pakt Molotov-Ribbentrop z 23. srpna 1939. Tedy vše, co tomuto paktu předcházelo (*Ausschluss Rakouska hitlerovským Německem v březnu 1938, Mnichovská dohoda – lépe „diktát“ – na úkor Československa ze září 1938, hitlerovská okupace zbytku Československa 15. března 1939*) bylo v naprostém pořádku!

TO ZÁSADNĚ ODMÍTÁME!

Zpracovala a vydala Okresní rada Klubu českého pohraničí Praha-východ k 75. výročí osvobození Československa Rudou armádou a jejími spojenci.